

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Ing. R. M.**, nar. XX, bytem Č., N. P., v řízení zastoupen Ing. Václavem Dvořákem, daňovým poradcem se sídlem Příbram, Náměstí T.G. Masaryka 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství se sídlem Brno, Masarykova 427/31, (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu) v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 21.3.2011, č.j.1564/11-1100-202289, č.j.1565/11-1100-202289, č.j.1567/11-1100-202289, č.j. 178/11-1300-203299 a č.j. 179/11-1300-203299,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 3.229,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedených rozhodnutí Finančního úřadu v Praze ze dne 21.3.2011, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žalobce poukázal na to, že v roce 2008 u něho byla zahájena kontrola na daň z příjmů fyzických osob za roky 2005, 2006 a 2007 a dále na DPH za čtvrtletní zdaňovací období od 2. čtvrtletí 2005 do 4. čtvrtletí 2007. Na základě provedené daňové kontroly, kterou původně zahájil místně příslušný Finanční úřad v Písku a po změně bydliště žalobce dokončil Finanční úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, vydal správce daně tyto dodatečné platební výměry:

č.j. 141198/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2005 ve výši 113.564,- Kč,
č.j. 141238/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2006 ve výši 153.564,- Kč,
č.j. 141223/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2007 ve výši 104.908,- Kč,
č.j. 141243/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2005 ve výši 487,- Kč,
č.j. 141247/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 3.Q 2005 ve výši 28.994,- Kč,
č.j. 141250/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2005 ve výši 145.730,- Kč,
č.j. 141272/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 1.Q 2006 ve výši 5.651,- Kč,
č.j. 141275/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2006 ve výši 16.264,- Kč,
č.j. 141277/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 3.Q 2006 ve výši 21.850,- Kč,
č.j. 141281/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2006 ve výši 144.006,- Kč,
č.j. 141285/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2007 ve výši 21.776,- Kč,
č.j. 141287/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2007 ve výši 90.402,- Kč.

O odvolání žalobce proti platebním výměrům rozhodlo Finanční ředitelství pro hl.m. Prahu tak, že žalobci částečně vyhovělo. Ohledně rozhodnutí o dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období roku 2005 uvedl žalobce, že žalovaný nesprávně neuznal jako prokázaný výdaj platby za služby dodavatele AM Servis, spol. s r.o., které byly fakturovány čtyřmi fakturami - č. 231061/B na částku 50.700,- Kč, č. 231094 na částku 101.900,- Kč, č. 231130 na částku 60.000,- Kč a č. 6004 na částku 82.000,- Kč, v souhrnné částce 292.000,- Kč. Jedná se o služby typu doprava, stěhovací práce, vyklízení práce a likvidace odpadů. Služby se týkaly většinou běžné činnosti žalobce, ale částečně také likvidace škod a stěhování provozovny po totálním vytopení a zničení provozovny v r. 2005. V roce 2005 byla dlouhodobá spolupráce ukončena, když odešel spolehlivý zástupce společnosti M. B., a také proto, že se zjistilo, že společnost AM Servis se podílela na nelegálním dovozu odpadů z Německa do ČR a žalobce s takovým partnerem nechtěl dále spolupracovat. Možná v důsledku tohoto problému vstoupila společnost v r. 2007 do likvidace a v době provádění kontroly již společnost řádně nefungovala. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že správci daně předložil pouze faktury a příjmové pokladní doklady, neboť sám žalovaný pojednává o dodacích listech a o zápisu z jednání (svým charakterem dohodě) s p. B.. Základním důkazním prostředkem je účetní dokumentace (zde daňová evidence) žalobce. Hlavními důkazními prostředky jsou faktury a doklady o jejich úhradě. Dle ustálené judikatury tím žalobce naplnil své prvotní důkazní břemeno. V dané věci byl jediným objektivním problémem, který by mohl vyvolávat pochybnosti, že zástupce AM Servis s.r.o. v době konání kontroly byl již nekontaktní. Nesouhlasí ani s tím, jak žalovaný hodnotil smlouvu uzavřenou s panem M. B. Správce daně i žalovaný přesto odmítli provést výslech p. B., který žalobce navrhl. V jiné věci byla ale jeho výpověď uznána jako relevantní. Pokud jde o dodací listy, poukazuje žalobce na to, že v podnikatelském světě je dodací list zvyklost, která zpravidla dokládá přímé předání zboží. Na základě dodacího listu se např. vyhotoví příjemka zboží a účtuje se na sklad. Faktura následně slouží jako kvalifikovaná žádost o platbu za provedené plnění. AM Servis poskytoval nehmotnou službu, nikoliv zboží žalobci, přesto se dohodli na tom, že z důvodu kontroly fakturovaných částek, budou dodané služby více rozepsané na dodacích listech. Ve chvíli, kdy AM Servis fakturoval svoji službu, byly dodací listy pro obě strany dostatečným dokladem o vykonané službě. Jestliže si strany nevypisovaly jméno fyzické osoby, která jej vystavila, nic se tím neporušilo, nikomu to nechybělo. Žalobce pak dodal, že u dalšího zpochybněného dodavatele společnosti FiQ TRANS s.r.o. na fakturách bylo uvedeno jméno výstavce faktury, ale na jejím hodnocení ze strany žalovaného se nic nezměnilo. Pokud žalovaný hovoří o nečitelné parafě, zdůrazňuje žalobce, že nečitelnost je obvyklá vlastnost podpisu. Žalovanému vadí, že není známo jméno fyzické osoby, která peníze přebírala. Žalobce ale namítá, že peníze přebírala společnost AM Servis prostřednictvím pověřené fyzické osoby. Pro případ problému měl žalobce pokladní doklad s podpisem toho, kdo za AM Servis spol. s r.o. pro žalobce pracoval. Mohl to být zaměstnanec, subdodavatelé, kdokoliv. Žalobce po telefonu službu objednal, někdo od dodavatele přijel, službu provedl a v souladu s dohodou, tato osoba, kterou žalobce znal, dodala fakturu a byla jí uhrazena. Je to obvyklý způsob

využívání § 15 obchodního zákoníku. Na příjmovém dokladu od správce daně o zaplacení daně také není uvedeno, kdo konkrétně peníze přijal – přijal zkrátka FÚ Příbram. Nebylo nutné vystavovat žádný doklad o předání hotovosti, neboť žalobce od dodavatele služeb dostal jeho příjmový doklad na potvrzení toho, že peníze AM Servis s.r.o. přijal a tento doklad pak použil ve svém účetnictví. Dále pak žalobce poukazuje na to, že služby byly poskytovány společností AM Servis za ceny obvyklé, dodávkovým vozidlem a cena 20,- Kč/km je obvyklá. Nikdy společnost AM Servis neurgovala, že jim žalobce něco dluží. Žalobce tak považuje za prokázané, že společnost AM Servis služby poskytla, a že tyto služby byly této společnosti uhrazeny. Pochybnost správce daně vyplývající z toho, že zástupce společnosti nebyl v době konání kontroly kontaktní, nepovažuje žalobce za vážné a důvodné pochybení v duchu judikatury. Žalobcem podané důkazní prostředky do sebe logicky zapadají, nejsou vnitřně rozporné. Naopak správce daně vznesl požadavky nad úroveň závazných předpisů a jeho přístup nese znaky zaujatosti, libovůle a bezbřehosti.

K nezákonnosti rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzické osoby ve vztahu ke společnosti FiQ TRANS s.r.o. za roky 2005, 2006 a 2007 uvádí žalobce, že zásadním problémem je opět rozložení důkazního břemene, mezi daňovým subjektem a správcem daně a způsob vedení dokazování ze strany správce daně včetně vyhodnocování důkazních prostředků. Žalobci se podařilo správce daně přesvědčit, že materiál (a částečně služby), který žalobce v kontrolovaných letech od společnosti FiQ TRANS kupoval, také prodával (přijal služby) a zdanil zisk z dosažení z těchto obchodů. Problém se pak přesunul do roviny, že správce daně nezpochybňuje, že žalobce prodané zboží a služby od někoho nakoupil, ale považuje za neprokázané, že je nakoupil od FiQ TRANS. Za neprokázané považuje výdaje na úhradu faktur č. 2005234, 2005267 (rok 2005), č. 2006256, 2006393, 2006183, 2006395 (rok 2006) a 2007295 (2007). Žalobce na důkaz tvrzení o tom, že zboží nakoupil od FiQ TRANS s.r.o. předložil správci daně faktury, daňové listy a pokladní doklady o úhradě faktur. Z toho jasně vyplývá, že je vystavovala společnost FiQ TRANS jako dodavatel zboží. Jedná se o specializované zboží, od kancelářského papíru až po tonery či jiné složité věci ke kancelářské technice, které rozhodně nevyrábí doma na koleně a odběratel zboží (např. ČVUT) je bude odebírat jen při zaručení kvality. Předložené doklady mají předepsané náležitosti, u faktur je dokonce uvedeno, kdo je vystavil, což je nepovinný údaj u účetního dokladu (dle § 11 zákona o účetnictví). Žalobce zdůraznil, že nemá žádný důvod k falšování svého dodavatele. Kdyby žalobce nakupoval od jiné firmy, uvedl by do účetnictví jinou firmu. Žalobce považuje za jednoznačně prokázané, že obchodní vztah se společností FiQ TRANS s.r.o. se odehrával mezi žalobcem a touto společností, důkazy do sebe zapadají, nejsou vnitřně rozporné a jsou podány v míře a množství, které lze od daňového subjektu oprávněně požadovat. Naopak správce daně vznesl požadavky nad úroveň závazných předpisů a jeho přístup k žalobci nese znaky zaujatosti, libovůle a bezbřehosti.

K rozhodnutím žalovaného o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za 3. a 4. čtvrtletí r. 2005 ve vztahu ke společnosti AM Servis s.r.o. argumentuje žalovaný shodně jako při zpochybnění nákladovosti plateb této společnosti z pohledu daně z příjmů. Zásadním problémem je stále rozložení důkazního břemene a dále způsob vedení dokazování ze strany správce daně včetně vyhodnocování důkazních prostředků. Proto žalobce odkázal na vyjádření v části III žaloby.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že žalobce napadá v podané žalobě doměření daní z důvodu neuznání výdajů za služby uskutečněné dodavatelem AM Servis s.r.o. a za materiál dodaný dodavatelem FiQ TRANS s.r.o. Poukázal na to, že Finanční úřad v Písku výzvami vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků k prokázání, že služby a materiál byly skutečně nakoupeny od uvedených dodavatelů a že se jedná o výdaje dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), resp. že jím uvedený nárok na odpočet daně uplatnil v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“); přijatá zdanitelná plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Na tyto výzvy

reagoval žalobce sdělením jak došlo ke spolupráci s uvedenými společnostmi, které služby, resp. materiál dodávaly. Správci daně byly předloženy jednotlivé faktury a fotokopie dodacích listů k těmto fakturám. Jiný důkazní prostředek o tom, že účetní případ proběhl tak, jak je účetními doklady deklarován, žalobce nepředložil. Při daňové kontrole bylo zjištěno, že jedinému jednateli a jedinému společníkovi obchodní společnosti FiQ TRANS v r. 2002 byl ukončen pobyt na území ČR a dne 3.10.2002 vycestoval mimo území ČR. Žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, ze kterých by bylo zřejmé, že došlo k uskutečnění služeb a dodání materiálu, že doklady byly vystaveny těmito společnostmi, a že částky deklarované na účetních dokladech byly těmito společností uhrazeny. Žalobce nekonkretizoval, kdo za společnost vystupoval, se kterými konkrétními osobami jednal, kdo materiál předával a služby prováděl, a komu žalobce předával peníze v hotovosti (v r. 2005 se jednalo o částku 295.000,- Kč a 526.000,- Kč, v r. 2006 se jedná o částku 715.000,- Kč, v r. 2007 se jedná o částku 296.000,- Kč). Ze spisu nevyplývá, že by byla vedena kontrola šikanózním stylem, aniž by žalobce konkretizoval, v čem toto jednání spočívalo. Žalobce měl možnost, aby prokázal svá tvrzení předložením důkazních prostředků o tom, že částky deklarované na účetních dokladech skutečně uhradil uvedeným obchodním společností, že se tak jedná o výdaje vynaložené na dosažení příjmů a že přijaté zdanitelné plnění vynaložil na svoji ekonomickou činnost. K námitce, že správce daně i žalovaný odmítli provést výslech pana B. uvedl žalovaný, že p. B. podle výpisu z obchodního rejstříku přestal být jednatelem společnosti 18.12.2003, takže nemohl mít žádné informace o obchodních případech uskutečněných v letech 2005 – 2007. Pan B. vypovídal jako svědek ve věci obchodních případů s jinými společnostmi; ale výdaje, resp. přijaté zdanitelné plnění ve vztahu k těmto společnostem nejsou předmětem podané žaloby. Z účetních dokladů, tj. faktur, dodacích listů a příjmových pokladních dokladů není patrné, kdo doklady vystavil, kdo služby uskutečnil, resp. materiál předal a kdo přijal peníze v hotovosti. Důležitost těchto údajů je důležitá zvláště za situace, kdy je doklad vystaven společností, jejíž jednatel a společník se na území republiky nezdržuje, protože mu skončilo povolení k trvalému pobytu, jsou předávány nemalé částky v hotovosti, aniž by žalobce věděl, komu hotovost předal. Žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by prokázal, že zaplacené částky jsou výdajem na dosažení příjmů a že vznikl nárok na odpočet DPH. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé tyto podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 25.1.2006 přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí r. 2005 a 25.10.2005 přiznání k dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí r. 2005. Dne 28.4.2008 podal k Finančnímu úřadu v Písku žalobce přiznání k dani z příjmu fyzických osob za r. 2005, dne 27.3.2007 přiznání k dani z příjmu fyzických osob za r. 2006 a 17.3.2008 za rok 2007. Dne 3.6.2008 zahájil Finanční úřad v Písku daňovou kontrolu u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 a 2005 a dne 23.6.2008 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2005 – 4. čtvrtletí 2006 a daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Z kontroly vyplývá, že žalobce provozoval prodej hardwaru, poskytování softwarových služeb, správa počítačových sítí a serverů.

Dne 26.6.2008 Finanční úřad v Písku dožádal Finanční úřad Brno I ohledně daňového subjektu FiQ TRANS a Finanční úřad pro Prahu 4 ohledně společnosti AM Servis. Finanční úřad Brno I dne 17.7.2008 sdělil, že společnost FiQ TRANS s.r.o. je nekontaktní, se správcem daně nespolupracuje, na adrese uvedené v obchodním rejstříku se společnost nenachází. Jednatel společnosti p. S. B. je na uvedené adrese neznámý a zásilky se vrací. Cizinecká policie sdělila, že panu B. byl ukončen pobyt na území ČR dne 28.8.2002 a 3.10.2002 vycestoval přes hraniční přechod Český Těšín- Chotěbus mimo území ČR. Pro neplnění daňových povinností byla daňovému subjektu ke dni 25.5.2004 zrušena registrace k DPH z moci úřední. Poslední přiznání k DPH daňový subjekt podal za 4. čtvrtletí 2002, a to na daňovou povinnost ve výši 0. Za rok 2002 podal daňový subjekt poslední přiznání k dani z příjmů právnické osoby, ve kterém vykázal také nulovou povinnost.

Dne 18.8.2008 Finanční úřad pro Prahu 4 ohledně společnosti AM Servis sdělil, že společnost AM Servis s.r.o. se na adrese sídla nenachází, je nekontaktní a písemnosti jsou doručovány veřejnou vyhláškou. Daňový subjekt podal za čtvrtletí r. 2004 a 2005 přiznání k dani z přidané hodnoty, za rok 2004 podal přiznání k dani z příjmů právnických osob, ve kterém vykázal hospodářský výsledek ve výši 39.392,- Kč, za rok 2005 přiznání k dani z příjmů právnických osob nebylo podáno, ani na základě výzvy. Přehled přiznání k dani z přidané hodnoty Finanční úřad pro Prahu 4 přiložil. Dne 12.1.2009 Finanční úřad v Písku zaslal žalobci výzvu k odstranění pochybností, na které reagoval žalobce dne 23.2.2009. Dne 4.3.2009 sdělil Finanční úřad v Písku, že bude vyhověno námitce žalobce a kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2004 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2005 bude ukončena, neboť již uplynula lhůta pro vyměření.

Následně Finanční úřad v Písku vyhotovil zprávu o kontrole daně z příjmů fyzických osob i zprávu o kontrole daně z přidané hodnoty. Následně prováděl kontrolu nově místně příslušný Finanční úřad v Brandýse nad Labem-Staré Boleslavi, který žalobce znovu vyzval k předložení důkazních prostředků prokazujících tvrzení v průběhu kontroly daně a reagoval na to, že žalobce žádal mj. jako důkazní prostředek výslechy svědků bývalých a současných statutárních zástupců. Uvedl, že byli předvoláni jako svědci statutární zástupci společnosti AM Servis, spol. s.r.o., Aspet Praha, s.r.o., SFX spol. s.r.o. a FiQ TRANS s.r.o. v souvislosti s daňovým řízením Ing. R. M., ale navržení svědkové jsou dle sdělení pošty neznámí, na uvedených adresách se nezdržují a odstěhovali se bez udání adresy. Svědek M. B. si vyzvedl předvolání a následně se omluvil, další svědci jsou buď na uvedené adrese neznámí, nebo si záslky nevyzvedli. Žalobce byl vyzván, aby doložil další kontaktní údaje na tyto svědky. Na základě závěrů učiněných ve zprávě o daňové kontrole, která byla projednána se zástupcem žalobce dne 13.8.2010, vydal Finanční úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi dodatečné platební výměry, a to

č.j. 141198/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2005 ve výši 113.564,- Kč,
č.j. 141238/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2006 ve výši 153.564,- Kč,
č.j. 141223/10/057911203796 ze dne 13.8.10 na daň z příjmů FO za rok 2007 ve výši 104.908,- Kč,
č.j. 141243/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2005 ve výši 487,- Kč,
č.j. 141247/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 3.Q 2005 ve výši 28.994,- Kč,
č.j. 141250/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2005 ve výši 145.730,- Kč,
č.j. 141272/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 1.Q 2006 ve výši 5.651,- Kč,
č.j. 141275/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2006 ve výši 16.264,- Kč,
č.j. 141277/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 3.Q 2006 ve výši 21.850,- Kč,
č.j. 141281/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2006 ve výši 144.006,- Kč,
č.j. 141285/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 2.Q 2007 ve výši 21.776,- Kč,
č.j. 141287/10/057911201514 ze dne 13.8.10 za 4.Q 2007 ve výši 90.402,- Kč.

Proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl správní orgán Finanční ředitelství v Praze žalobou napadenými rozhodnutími.

Rozhodnutím č.j. 1564/11-1100-202289 zamítlo odvolání žalobce a rozhodnutí, kterým byl dodatečně stanoven základ daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 potvrdil. Žalovaný konstatoval, že faktury předložené žalobcem k prokázání výdajů v celkové výši 295.000,- Kč za práce fakturované společnosti AM Servis (autodoprava, stěhovací a vyklízecí práce, likvidace odpadů), včetně příjmových pokladních dokladů označených razítkem firmy AM Servis a nečitelnou paraťou, nejsou vzhledem k nekomunikaci společnosti AM Servis relevantními důkazními prostředky prokazujícími najisto, že společnost AM Servis poskytovala tyto služby, za které žalobce zaplatil předmětné částky. Dodací listy přiložené k fakturám považuje za zcela formální a neobsahují žádné

skutečnosti, které by bylo možno následně ověřit, kdy se doprava uskutečnila, odkud kam, počet odpracovaných hodin, apod. Není tak prokázáno, že žalobce ve prospěch společnosti AM Servis v roce 2005 vynaložil předmětný výdaj a že tento výdaj je výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Správce daně neměl možnost u společnosti AM Servis ověřit pravdivost údajů uvedených v předložených dokladech. Žalobce pak poukazuje na existenci smlouvy (s cenami 20,- Kč/km), žádnou takovou smlouvu ale žalobce nepředložil, následně pak odkázal na předložené dodací listy, které byly poskytnuty na základě rámcové objednávky, nikoliv na základě smlouvy. K výdajům označeným společností FiQ TRANS s.r.o. ve výši 526.000,- Kč za dodávky spotřebního materiálu pro tiskárny od této společnosti uvedl žalovaný, že z dokladů není zřejmé, které konkrétní osobě byly finanční prostředky předány. Žalobce připouštěl v odvolání, že neví kdo za společnost jednal, že se jednalo ale o soukromoprávní problém bez daňových dopadů, což považuje žalovaný za nepřijatelné a účelové. Společnost FiQ TRANS je nekontaktní, v sídle zapsaném v obchodním rejstříku se nenachází, jednatel je na adrese neznámý. Žalovaný pak dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že došlo k obchodním případům dokládaným výše uvedenými písemnostmi, nikoliv že by zpochybňoval, že žalobce materiál nakoupil. Tyto skutečnosti jsou z hlediska daňového podstatné, nevyplývají ale ani ze smlouvy, faktur, dodacích listů či příjmových dokladů.

Dalšími rozhodnutími o odvolání žalovaný částečně změnil dodatečné platební výměry, rozhodnutím č.j. 1565/11-1100-202289 o dani z příjmu za zdaňovací období roku 2006 rozhodl tak, že dodatečně vyměřená daňová povinnost se mění z částky 124.620,- Kč na částku 110.924,- Kč. V tomto rozhodnutí žalovaný vyhověl námitce žalobce, když dospěl k závěru, že závěr správce daně o tom, že výpověď jednatele společnosti SFX s.r.o. p. B., který potvrdil plnění i úhradu částky 85.600,- Kč, vyhodnotil jako nevěrohodnou, že tento závěr nemá oporu ve spisovém materiálu, a proto částku 85.600,- Kč žalovaný posoudil jako výdaj vynaložený ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. Ohledně výdajů označených společností FiQ TRANS ve výši 715.000,- Kč námitkám uvedeným v odvolání nevyhověl a odůvodnil ji v podstatně shodně jako v předchozím rozhodnutí.

Rozhodnutím č.j. 1567/11-1100-202289 žalovaný částečně změnil dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2007 s tím, že dodatečně vyměřená daňová povinnost namísto částky 87.424,- Kč se mění na 34.264,- Kč, neboť dospěl k závěru, že neuznání výdajů uplatněných na základě faktur vystavených společností SFX za propagaci nových výrobků a zajištění produktového školení potvrzené výpovědí p. M. nemá závěr ve spisovém materiálu, námitce vyhověl a částku ve výši 336.850,- Kč posoudil jako výdaje vynaložené ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. Ohledně výdajů označených společností FiQ TRANS ve výši 296.000,- Kč pak námitky opět neuznal a odůvodnil shodně jako v předchozích rozhodnutích.

O odvolání proti dodatečným platebním výměrům, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za 3. a 4. čtvrtletí 2005, žalovaný rozhodl tak, že odvolání za obě tato období zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil, a to rozhodnutími č.j. 178/11-1300-203299 za 3. čtvrtletí 2005 a č.j. 179/11-1300-203299 za 4. čtvrtletí 2005. V prvním z těchto rozhodnutí vycházel z toho, že dle správce daně žalobce neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně, který uplatnil na základě dokladů, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost AM Servis, spol. s.r.o. (autodoprava, stěhovací a vyklízecí práce, likvidace odpadů). Žalovaný závěry prvostupňového orgánu potvrdil s tím, že konstatoval nekontaktnost společnosti AM Servis a upozornil na to, že v průběhu daňového řízení nepostačí pouze předložit doklady (faktury, dodací listy, pokladní doklady) a tvrdit, že na nich uvedená firma práce provedla a že této deklarované firmě byla fakturovaná částka v plné výši uhrazena, aniž by bylo toto tvrzení následně prokázáno. Poukázal na to, že jednatel společnosti p. B. nemohl potvrdit skutečnosti, které se staly v době, kdy již nebyl jednatelem, když ukončil funkci jednatele v r. 2003 a v době prováděné kontroly již jednatelem společnosti nebyl a ani žádný jeho vztah ke společnosti nebyl v té době zjištěn. Upozornil na to, že žalobce v celém průběhu daňového

řízení neuvedl ani jednu jedinou konkrétní osobu, s níž jednal v předmětném zdaňovacím období, a která měla oprávnění jednat jménem společnosti AM Servis. Žalovaný konstatoval, že žádný ze správních orgánů nezpochybňuje, že by žalobce nezajišťoval i dopravu prodávaného zboží, čili k vratci obalů, ale že žádnými důkazními prostředky věrohodně neprokázal dle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, že by dodávky prací prováděla na fakturách uvedená společnost.

Rozhodnutím č.j. 179/2011-1300-203299 žalovaný rozhodoval o odvolání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2005 o doměření daně z přidané hodnoty ve výši 145.730,- Kč, předmětem bylo prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, které žalobce uplatnil na základě dokladů, na kterých jsou jako dodavatelé uvedeny společnosti FiQ TRANS a AM Servis s.r.o. Stejně jako v předchozích konstatovaných rozhodnutích žalovaný dospěl k závěru, že ohledně společnosti AM Servis žalobce žádnými důkazními prostředky věrohodně neprokázal, že by dodávky prací prováděla na fakturách uvedená společnost. Pokud jde o obchodní transakce se společností FiQ TRANS, vycházel žalovaný z toho, že společnosti FiQ TRANS byla ke dni 25.5.2004 zrušena registrace plátce daně z přidané hodnoty, tj. společnost v předmětném období již nebyla plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobce tak neprokázal přijetí zdanitelného plnění uskutečněného plátcem daně, což je splnění jedné ze základních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet.

U jednání soudu právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby, na které trval. Zdůraznil, že v řízení před správcem daně doložil všechny potřebné doklady pro prokázání svých tvrzení ohledně výdajů plateb za služby dodavatele AM Servis, spol. s.r.o. za předmětné období stejně jako výdajů za nákup materiálu od společnosti FiQ TRANS s.r.o. za předmětné období. Žalovaný však vnesl požadavky ohledně prokázání těchto výdajů nad úroveň závazných předpisů.

Zástupce žalovaného navrhl s odkazem na své vyjádření k žalobě tuto v celém rozsahu zamítnout a uvedl, že se nejedná z jeho strany o libovůli, pouze o nárok správce daně v případě pochybností o tom, zda bylo zdanitelné plnění provedeno, požadovat po daňovém subjektu, aby uskutečnění zdanitelného plnění prokázal.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů v podané žalobě s přihlédnutím ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.r.s.“). Věc posoudil takto:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného č.j.1564/11-1100-202289, č.j.1565/11-1100-202289, č.j.1567/11-1100-202289, č.j. 178/11-1300-203299 a č.j. 179/11-1300-203299, týkající se dodatečného stanovení základu daně z příjmů fyzických osob za rok 2005, 2006 a 2007 a doměření daně z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 2005 a za 4. čtvrtletí 2005. Žalobce nečinil v žalobě spornými skutková zjištění žalovaného, jak jsou uvedena v žalobou napadených rozhodnutích. Nesouhlasil však s vyloučením výdajů za služby fakturované společností AM Servis, spol. s.r.o. v celkové výši 295.000,- Kč za rok 2005 a za dodávky materiálu od společnosti FiQ TRANS s.r.o. ve výši 526.000,- Kč za rok 2006, ve výši 715.000,- Kč za rok 2006 a ve výši 296.000,- Kč za rok 2007, z výdajů vynaložených na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst.1 zákona o daních z příjmu a se skutečností, že mu nebyl přiznán nárok na odpočet DPH za přijatá zdanitelná plnění použitá pro uskutečňování jeho ekonomické činnosti za výše uvedené výdaje dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Podstatou žalobcových námitek ohledně jeho výše uvedeného nesouhlasu pak byla skutečnost, že dle žalobce došlo k pochybení správce daně v případě jeho rozhodnutí, že žalobce neunesl důkazní břemeno v rámci prokazování uskutečnění zdanitelných plnění u výše uvedených výdajů, neboť žalobce splnil svou

zákonnou povinnost, avšak správce daně i přes to požadoval po žalobci prokázání výše uvedeného nad rámec závazných předpisů a postupoval v jeho případě na základě libovůle.

Dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Dle § 72 odst. 1 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.

Dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, (dále jen „daňový řád“) prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle odst. 4 pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle odst. 5 písm. c) správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Dle § 89 odst. 1 daňového řádu, má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Podle odst. 2 ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2009, č.j. 2 Afs 39/2009) je daňové řízení postaveno na zásadě, podle které má daňový subjekt jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a rovněž má povinnost toto své tvrzení doložit (břemeno důkazní). Daňový subjekt je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení, čímž prokáže i svůj zákonný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Prokazování nároku na odpočet daně je nejen záležitostí formální (předložení příslušných daňových dokladů), ale také záležitostí skutkovou (k uskutečnění zdanitelného plnění musí fakticky dojít). Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty nemůže být uznán, pokud není prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo právě tak, jak je uvedeno v dokladech předložených daňovým subjektem.

Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku č.j. 9Afs 204/2007 - 72 ze dne 13. 8. 2008, když uvedl, že „nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že již pouhým doložením daňových dokladů, obsahujících formální náležitosti, je nárok na odpočet daně z přidané hodnoty prokázán. Daň či nárok na odpočet daně z přidané hodnoty totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (...), zákonný nárok na daň či její odpočet je tak podmíněn formálním vykazáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění - jiný závěr by popíral smysl a účel zákona“. Samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu tedy nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě

fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Ze shora citované úpravy daňového procesu pak vyplývá, že tím, kdo je primárně povinen prokázat svá tvrzení na výzvu správce daně, je daňový subjekt a je povinen tak činit i jinými důkazními prostředky, než pouhým předložením byť i bezvadných daňových dokladů.

Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, správce daně činil veškeré úkony k tomu, aby vedl daňový subjekt, tedy žalobce, k tomu, aby prokázal, že došlo k plnění tak, jak bylo deklarováno formálními doklady, tedy fakturami a dodacími listy, na které odkazuje žalobce. V rámci daňové kontroly správce daně zjistil, že společnost FiQ TRANS s.r.o., která měla žalobci dodávat zboží za jím tvrzené vynaložené částky, je nekontaktní, na adrese sídla společnosti se nenachází, ke dni 25.5.2004 jí byla zrušena registrace k DPH z moci úřední a jednatelem společnosti p. S. B. byl ukončen pobyt na území ČR dne 28.8.2002. Dále zjistil, že společnost AM Servis s.r.o., která měla žalobci poskytnout služby za jím tvrzené částky, je nekontaktní, písemnosti jsou doručovány veřejnou vyhláškou, za rok 2005 nepodala přiznání k dani z příjmů právnických osob, a to ani na základě výzvy. Její bývalý jednatel, p. B., kterého žalovaný navrhl předvolat jako svědka a kterému se jako jedinému ze všech svědků navržených žalobcem a předvolaných správcem daně k výsledku v rámci prokázání tvrzení žalobce podařilo doručit předvolání, se z jednání omluvil. Podle výpisu z obchodního rejstříku však p. B. přestal být jednatelem společnosti dne 18.12.2003, tedy ještě předtím, než se měly uskutečnit žalobcem tvrzené obchodní transakce, takže jeho výslech by byl zcela jistě nadbytečný, neboť nemohl mít žádné informace o obchodních transakcích uskutečněných v rozhodné době, tedy v letech 2005 – 2007. Všechny výše popsané skutečnosti vedly u správce daně oprávněně ke vzniku důvodných pochybností o faktickém uskutečnění žalobcem tvrzených zdanitelných plnění mezi ním a oběma společnostmi tak, jak tvrdil. Zcela v souladu se zákonem tak správce daně vyzval žalobce k tomu, aby dalšími návrhy důkazních prostředků a případně dalšími doklady prokázal, že žalobcem předložené faktury a dodací listy byly oprávněně vystavovány, a že jím tvrzená zdanitelná plnění ve formě obchodních transakcí skutečně proběhla, když do té doby žalobcem předložené důkazy, s ohledem na výše uvedené, k prokázání těchto tvrzení nepostačovaly. Pochybnost, kterou prvostupňový orgán v daném případě vyslovil, je přitom s ohledem na skutečnosti zjištěné v průběhu kontroly o činnosti společností AM Servis s.r.o. i FiQ TRANS s.r.o., dle názoru soudu důvodná. Nejednalo se tedy ze strany žalovaného o požadavky nad úroveň závazných předpisů, stejně jako přístup žalovaného rozhodně nenesl znaky zaujatosti, libovůle a bezbřehosti, jak namítal žalobce, ale o zcela běžný postup správce daně v případě oprávněných pochybností o pravdivosti tvrzení žalobce.

Žalobce ani na základě výzvy správce daně neuvedl další důkazy, které by prokázaly uskutečnění obchodních transakcí mezi ním a výše uvedenými společnostmi, neboť neuvedl žádné konkrétní skutečnosti či okolnosti ohledně toho, jak přesně tyto transakce probíhaly, ani s kým za společnost jednal, u koho služby či zboží objednával, kdo mu je dodával, atd. Žalobce tedy v řízení neunesl důkazní břemeno tak, jak je jeho povinností v souladu se zákonnou úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu, a proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. ji jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný měl ve sporu plný úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech za stravné pověřeného zaměstnance žalovaného ve výši 67,- Kč a za jízdné ve výši 3.162,- Kč na přepravu pověřeného zaměstnance žalovaného k soudnímu jednání z Brna do Prahy a zpět (celkem 420 km). Uvedené jízdné v sobě zahrnuje základní náhradu 1.554,- Kč (3,70 Kč x 420 km) a náhradu za spotřebované pohonné hmoty ve výši 1.608,- Kč (cena nafty podle § 4 vyhl. č. 435/2013 Sb. ve výši 35,70 Kč x spotřeba 10,73 l/100 km x 420 km). Celkem tedy činí náklady 3.229,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. května 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu